

Den Forheksede Skov

Jonathan er en ung kavalier som følger de yndige søstre, Claire og Sarah, hjem. De rider en genvej gennem den forheksede skov. I skoven bor goblinerne ...

"Tak for en dejlig dag, Jonathan. Det er sødt af dig at følge os hjem."

"Med glæde, de damer, Jeg vil ikke bryde mig om at I kører alene så sent på dagen."

Claire lo skælmsk: "Min søster er bange for mørke, og vi glemte vist tiden. Jeg er bange for at far vil varme vores bagdele, når vi kommer hjem!"

Sarah fnisede, og Jonathan skyndte sig at give hesten foran vognen et rap med piskan. Sin egen hest havde han bundet bag søstrenes vogn. Nu sad han på kuskesædet mellem de to yndige piger som lo og fjollede bag hans ryg.

"Jeg skal nok forklare jeres far at det var min fejl, og vi kan skyde genvej gennem skoven."

"Oh!" gispede Sarah. "Skoven er FORHEKSET - siger man. Der bor *gobliner*. Folk er forsvundet derinde. Så hellere en omgang med fars bælte, det har vi da prøvet før!"

"Sludder," lo Jonathan. "Jeg har været i skoven mange gange. Der er ikke noget at være bange for."

Desuden er jeg med jer!"

"Nå, på den måde, så måske." Claire så beundrende op på Jonathan.

"Nej!" indvendte Sarah. "Gobliner er snedige, jeg har hørt de spiser mennesker!"

"Hvis vi kører gennem skoven, har vi stadig dagslys, og det er bedre end at køre i mørke."

"Jeg ved ikke ..."

Jonathan lagde en arm om Sarah. Det havde han drømt om at gøre hele dagen. Begge piger flyttede sig tættere til ham. Deres blødhed, deres duft og deres hofter som trykkede mod hans, fik ham til at slå en ekstra gang med tømmerne så hestene vrinskende satte i trav.

Claire og Sarah Wilson var egnens to smukkeste unge piger. Endnu knapt giftefærdige og derfor så meget des mere attråværdige. Claire var nitten og hendes søster to år yngre. Alle egnens unge mænd - de af dem som var velstående nok til at have en chance - stræbte efter at nedlægge dem, men begge piger var mere til eventyr, og tanken om en køretur gennem en mørk skov sammen med Jonathan fyldte dem med forventning. Det ville give anledning til at klemme Jonathan og selv blive klemt. Pigerne vidste godt hvilken virkning de havde på mænd.

En tid kørte de i tavshed, skyggerne blev længere, og vognen skumplede på den ujævne vej som blot var

to hjulspor i skovbunden. Claire og Sarah rykkede meget tæt på Jonathan. Faktisk så tæt de kunne komme, og Jonathan benyttede hver mulighed for holde om de to yndige piger, der smøg sig ind til ham.

Skoven var stille. Efter femten minutters kørsel hvor den dæmpede knirken af vognhjul og hestenes prusten var de eneste lyde, følte de HVOR stille skoven var: Ingen fugle, ingen blade der raslede, ingen vind. Kun af og til den svage lyd af et forskræmt dyr. Sollyset trængte skråt ned mellem træernes grene.

Pludselig slog hestene op og vrinskede.

"Rolig ... rolig ..." Jonathan tyssede på dyrene som stampede nervøst.

"Hvad er det, Jonathan? Hvorfor standser de?"

Claire gispede forskrækket, og Sarah borede fingrene i Jonathans arm. Jonathan prøvede at berolige dyrene, men Jonathans hest brød fri og galopperede ind i skoven.

"Ginger! Kom tilbage!"

Lyden af Gingers hove fortabte sig mellem træerne.

"Fandens. Jeg håber hun kan finde hjem."

I dette øjeblik brød den forreste hest også ud af sit seletøj og galopperede efter Ginger.

"Stjerne! Kom!"

Claire, Sarah og Jonathan råbte. Jonathan sprang ned og løb, men forfølgelse var forgæves. Efter nogle

meter opgav han og vendte tilbage til vognen.
Undrende samlede han seletøjet op fra jorden.

"Du store!" hviskede han. "Det er skåret!"

I det samme skreg Sarah: "Se!"

Rundt om vognen glimtede det af røde øjne, ti par, tyve par eller flere. En mærkelig forsamling mandslinger halvt så høje som mennesker kom ud af tusmørket. De stimlede sammen om vognen: Små mænd og kvinder klædt i brune kofter af groft klæde, med rynkede ansigter og spidse ører der ragede op gennem tjavset gråt hår. Øjnene glødede rødt. Mændene havde gråt skæg der nåede dem til maven, og tydelige buler i bukserne som viste at de var - nå ja, mænd. Skabningerne pludrede i munden på hinanden så de fremviste rækker af små spidse tænder.

'Gobliner!' tænkte Jonathan, Claire og Sarah, men i det samme besvimele de alle tre.

Da Jonathan kom til sig selv sad han med ryggen mod et træ. Han fik øje på Claire og Sarah og ville løbe hen til dem, men kunne røre sig. Han var som forhekset eller midt i en vågen drøm. Claire og Sarah var omringet af et dusin gobliner som Jonathan syntes lignede væsener han havde set på gamle kobberstik: Små djævle. De mandlige gobliner havde taget bukserne af og fremviste erigerede pikke på størrelse med normale mænds pikke.

"Se ... han vågner. Lad ham se ...,"

Claire og Sarah var nøgne. Sarahs hud skinnede blegt, hun var lige så yndig som Jonathan havde forestillet sig det. Goblinerne havde sat hende på knæ med ryggen op ad et træ lige foran Jonathan. Hendes små bryster strittede fremad, og hun græd:

"Jonathan, hjælp mig!"

Jonathan stirrede betaget på yndighederne som goblinerne stillede til skue for ham. To gobliner kneb Sarah i brystvorterne, så hun vred overkroppen, og det var næsten som om hun frivilligt pressede brysterne frem mod goblinernes krogede fingre - og mod Jonathan.

To andre gobliner havde sat sig op ad Sarahs ben og gned vellystigt deres pikke mod hendes lår. Deres brune abeagtige hænder klemte Sarahs inderlår helt oppe ved kussen, og det var tydeligt for Jonathan hvad de foretog sig. De kildede hendes kusse! Eller rettere: Den ene goblin nappede Sarahs skamlæber. Det fik Sarah til at bevæge underlivet i små cirkler, mens hun stønnede svagt. Den anden goblin prikkede skamlæberne med en lang negl. Hver gang han gjorde skreg Sarah: "Jonathan! Hjælp mig!"

Men det hele var magisk, og Jonathan forstod på magisk vis hvad Sarah virkelig tænkte: "Bliv ved! Pin mig! Pin min kusse, mens Jonathan ser det."

Måske er gobliner alligevel ikke rigtig onde, tænkte

han. De afslører blot menneskers virkelige tanker!

Claire lå på ryggen på en stor sten. Goblinerne havde bøjet hendes knæ op til skuldrene, så hun lå hjælpeløs med enden og kussen strittende op.

Grinende stillede goblinerne sig i række bag Claire. Den første spiddede hende på sin tykke pik der var stærk og knudret som egetræ. De skiftedes til at spidde Claire, mens andre klemte og vred hendes bryster, som var større og mere modne end Sarahs. Claire skreg ligesom Sarah:

"Jonathan, hjælp mig!" men overdøvedes af goblinerne hvislende stemmer:

"Vi . . . Spidder hende . . . Vi knepper hende . . . Vi æder hendes kusse . . . ummn!"

Et par gobliner trak i Claires lange gyldne hår som havde betaget så mange unge mænd - også Jonathan - og skar det af så Claire var skallet på nær et par totter.

"Ingen . . . hår . . .," lo de. De gjorde de det samme med Claires kusehår - trak i dem og skar dem af.

"Ingen hår på hovedet ... ingen hår på kussen ... nu æder vi hende!"

"Spidde . . . æde . . .!"

Claire lignede virkelig en slagtekylling! Tænkte Jonathan. I det samme han tænkte det, kom der en fordybning i skovbunden som glitrede med glødende kul, og en goblin stod med en lang spids stage.

"Spidde . . . !" Gurglede den.

"Jonathan, hjælp mig. Jeg er ikke en kylling!"

"Lad hende være!" skreg Jonathan inden i sit hoved, men der kom ingen lyd fra ham.

Goblinen stak stagen i Claires kusse. Claire bøjede halsen bagud. Men selv da stagen kom ud gennem hendes mund, var hun ikke spor død, tværtimod! Hun græd og vred sig på spiddet! Nu vidste Jonathan at det var en drøm – en interessant drøm!

Goblinerne løftede Claire ind over de glødende kul. Hendes lår var adskilte så hendes bryster hang frit ned.

"Laaannngsssooommt!" gurglede en gammel goblin. "Laaaaannng tttiiidd ..." Han grinede til Jonathan, hvis blik klæbede ved Claires sammenbundne krop som drejede over gløderne.

"Laanngsoommt . . . hun . . . ssttteeeger . . . .
ssskkrrigere mmeeget . . . sssjjoovv . . . for . . .
stakkels små gobliner."

Sådan gurglede de små djævla mens de vred deres rynkede ansigter i sære grimasser.

"Hjælp mig," græd Claires hysterisk på trods af stagen der stak ud gennem hendes mund. Hun følte varmen mod sin kusse og sine bryster som hang frit over gløderne. Sveden dryppede fra brystvorterne. Et par gange besvimed hun, men lige som goblinerne kendte til at gøre mennesker bevidstløse så kendte de

også til at holde dem vågne.

Den gamle goblin kom hen til Jonathan:

"Hhhhele natten . . . huun steger hele natten . . .

Din tur . . . !"

Jonathan kæmpede hjælpeløst da goblinerne lagde ham på stenen. Som med Claire skar de al tøjet af ham. Som med Claire bøjede de hans knæ op mod brystet, spredte hans knæ og bandt dem til hans skuldre så hans kønsorgan var helt frit.

En lille heks med rynket ansigter, sorte tænder og lange bryster gnubbede Jonathans pik mellem sine kloagtige fingre. Selv om Jonathan var bange - eller måske derfor - voksede pikken til fuld størrelse. Heksen løftede hans nosser.

"Ssssstore . . . fffuld af sssaft . . . bedste del . . . ssstteeges!"

"Neeej, please, græd Jonathan. "Claire, hjælp mig!"

Heksen klemte Jonathans nosser.

". . . spidde . . . stege . . . mad for stakkels sulten goblin!"

Straks derpå mærkede Jonathan et spid som trængte ind i hans ende. Det gjorde ikke rigtigt ondt. Spiddet gled op gennem mave og bryst og op gennem halsen. Lige som Claire strakte han hals til spyddet kom ud mellem hans læber. Åh nej, tænkte han, det her går aldrig godt! Lidt efter hang han over ilden ved siden af Claire, og hver gang hans pik og nosser

nærmede sig gløderne, varmede det slemt. Goblinerne havde anbragt ham med hovedet modsat Claire, når de drejede forbi hinanden var hans hoved lige ud for Claires kusse, som skinnede blankt af varme og sved (og måske også af noget andet), og Claires hoved var lige ud for Jonathans pik og nosser som blev rødere og rødere. Engang imellem standsede spiddet og den gamle kælling følte på Jonathans nosser for at mærke om de var spiseklar. Jonathan gispede lettet når spiddet igen satte gang i sine omdrejninger!

Sarah så hvad der skete med Claire og Jonathan, hun så hvordan Jonathan blev hængt over bålet med strittende kønsorgan. Synet var skrækkindjagende, men fascinerende for unge Sarah. Lige så fascinerende som de to gobliner der stadig klemte hendes brystvorter! Men så kom den gamle goblin hen til hende og sagde:

"De to steger . . . hele natten. Du kommer med os. Vi have laaang sjov."

Goblinerne lagde Sarah på et skjold af træ - komplet nøgen. Hendes bryster var små og hun havde ikke ret meget hår på kussen. Som med Jonathan og Claire bøjede goblinerne hendes ben op mod brystet så hun lå med lårene adskilte og enden løftet. Sarah havde aldrig tænkt at noget kunne være så ydmygende - og dejligt! Den gamle goblin stak en finger halvt ind i hendes kusse.

"Ahh," lo han. "menneskejomfru! . . . tag hende til hulen!"

Goblinerne løftede skjoldet og bar Sarah ind i skoven. Hun kastede et sidste blik på sin søster og på Jonathan der drejede på hver deres stegespid. Hvad ville goblinerne gøre med hende selv? Var der noget håb? Hestene ville måske finde hjem, men for sent. Ingen ville vove at gå i skoven, og selv om de turde, ville de aldrig finde goblinernes hule.

Hun hørte en gurglende latter. "Aah . . . menneskejomfru . . . sex . . . stakkels små gobliner skal ha' jomfrusex . . ."

Hun mærkede en klo der prikkede hende midt mellem numsehullet og kussen.

"NEEEJ, NEE EJ, ja . . .," hviskede hun og besvimelede.

"Så er vi fremme!" råbte Jonathan muntert, han holdt hestene an foran porten til Wilsons gård. "Det gik jo nemt. Skoven gjorde os ikke noget!"

"Jeg ved ikke." Sarahs kinder blussede så det kunne ses, selv om det næsten var mørkt. ". . . Je . . . jeg drømte . . . at Jonathan . . . at du . . ."

"Hvad drømte du?" Spurgte Claire.

"At Jonathan var . . . blev . . . også dig . . . og mig." Sarahs rødmen forsvandt ikke. "Vi . . . ikke noget . . . nu har jeg glemt det."

"Jeg drømte vist også," mumlede Claire. "Vi har nok sovet. Jeg kan ikke huske det."

Jonathan kunne godt huske hvad han havde drømt. Han huskede Claire, nøgen med barberet kusse som en kylling på et spid over glødende kul mens hun langsomt drejede, drejede . . . og Sarah der vred sig foran ham mens hendes henrivende små bryster hoppede fordi to gobliner kneb hendes brystvorter. Han smilede, men kom så i tanke om hvad han havde drømt om sig selv: En grim lille hundjævel klemte hans nosser for at mærke om de var ordentligt stegt, mens et stegepid kildede hans numsehul og hans gane!

Han holdt smilet tilbage.

På vejen hjem red Jonathan ikke gennem skoven, for drømmen havde været meget livagtig, og han var ikke mere helt sikker på at det kun havde været en drøm, så for en sikkerheds skyld . . .